

specifikace: věcná příslušnost okresních soudů k žalobě o nároku na provizi pro žalobce – bývalého společníka jedné z dotčených společností (jako žalované) - za vybudování obchodní spolupráce mezi obchodními společnostmi, jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy

§ 9 odst. 1 o. s. ř.

§ 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř.

Ncp 118/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného v právní věci

žalobce: **H. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Eppingerem
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným: **1) Accu – Tech s.r.o.**, IČO 03255573
sídlem U Nisy 116, 463 31 Chrastava, Dolní Chrastava

2) PUR – Tech, k.s., IČO 27065456
sídlem Roháčova 188/37, Žižkov, 130 00 Praha 3
obě žalované zastoupené advokátem Mgr. Janem Šafránkem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

o zaplacení 70 000 EUR s příslušenstvím,

vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 12 C 40/2020, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Okresnímu soudu v Liberci (dále jen „předkládající soud“) dne 13. 1. 2020 domáhá po žalovaných zaplacení částky 70 000 EUR s (blíže specifikovaným) příslušenstvím. Uvedený žalobní požadavek žalobce opřel o tvrzení, že společně se svou (v mezidobí zesnulou) manželkou uzavřeli se společností PUR – Tech s.r.o. dne 14. 3. 2010 dohodu, ve které se uvedená společnost zavázala, že žalobci a jeho manželce bude poskytovat

měsíční provizi ve výši 2 000 EUR za vybudování obchodního vztahu se společností Integral Accumulator GmbH & Co. KG, a to po dobu trvání obchodní spolupráce příslušných subjektů; žalobou uplatněná částka jistiny přitom koresponduje provizi za období leden 2017 až listopad 2019.

2. Předkládající soud předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadřízený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po vymezení předmětu řízení předkládající soud konstatoval, že v souvisejícím řízení (vedeném u předkládajícího soudu pod sp. zn. 22 C 324/2016), jehož předmětem byl nárok žalobce na příslušnou provizi za předcházející období, vyšlo najevo, že dohoda ze dne 14. 3. 2010 byla uzavřena v souvislosti s převodem podílů žalobce a jeho manželky ve společnosti PUR – Tech s.r.o. a s ním souvisejícím finančním vypořádáním; proto také Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (jako soud odvolací) rozhodl svým usnesením ze dne 24. 6. 2019, č. j. 29 Co 30/2019-373, o zrušení příslušného rozsudku předkládajícího soudu (jako soudu I. stupně), jímž byla žaloba v souvisejícím řízení zamítnuta, a současně o postoupení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soudu příslušnému. Závěry, které v souvisejícím sporu zaujal příslušný odvolací soud ve svém usnesení č. j. 29 Co 30/2019-373, se podle předkládajícího soudu dají uplatnit i v projednávané věci, kdy se jedná o spor mezi obchodní korporací a žalobcem jako původním společníkem, který vyplývá z účasti na obchodní korporaci. Na podkladě právě uvedeného předkládající soud uzavřel, že podle § 9 odst. 3 písm. e) o. s. ř. je k této věci dána věcná příslušnost krajských soudů.
3. Žalobce k výzvě předkládajícího soudu (§ 104a odst. 2 věta druhá o. s. ř.) podrobně argumentoval ve prospěch závěru, že předkládající soud je soudem věcně příslušným. Žalobce předně upozornil na skutečnost, že v tomto řízení svůj nárok opírá výlučně o dohodu o provizi ze dne 14. 3. 2010, která váže vznik nároku na provizi výlučně na existenci a trvání obchodního vztahu mezi příslušnými obchodními společnostmi, a nikoliv na existenci jakékoli jiné další okolnosti, když nárok není takovou okolností ani podmíněn; žaloba neobsahuje žádné tvrzení o tom, že by v časové souvislosti s uzavřením dohody došlo k převodu podílů, nebo že by případným dílčím motivem uzavření dohody bylo vyrovnání mezi bývalými společníky. Z dohody podle žalobce vyplývá, že smluvní strany chtěly jejím uzavřením sjednat ve prospěch žalobce a jeho manželky odměnu (provizi) za zprostředkování obchodních vztahů mezi dotčenými subjekty, přičemž žádná vedlejší ujednání uzavřena nebyla.
4. Rovněž obě žalované vyjádřily přesvědčení, že v dané věci není dána věcná příslušnost krajských soudů podle § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., když spor nesouvisí s postavením žalobce v obchodní korporaci – druhé žalované, neboť žalobce své nároky odvozuje výhradně z obsahu příslušné dohody, a nikoliv ze vztahu mezi společností a bývalým společníkem; je to přitom žalobce, který svou žalobou určuje předmět sporu. Obě žalované dále upozornily na skutečnost, že příslušná dohoda byla vázána na spolupráci druhé žalované s konkrétní společností, přičemž podmínka výplaty nárokovaného peněžitého plnění nijak nesouvisela s účastí žalobce na společnosti. I pokud by žalobce zastával v rámci druhé žalované jakoukoli jinou funkci, než společníka společnosti, případně by byl činný pouze na základě smlouvy, dohoda by podle žalovaných přesto mohla být uzavřena stejným způsobem; bylo by proto z právního hlediska nesprávné, pokud by stejný spor ze stejné dohody uzavřené pouze s osobami na různých pozicích ve společnosti měl být projednáván před různými soudy.
5. Podle § 9 odst. 1 o. s. ř., nestanoví-li zákon jinak, jsou k řízení v prvním stupni příslušné okresní soudy.
6. Podle § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně ve věcech vyplývajících z právních poměrů, které souvisejí se zakládáním obchodních korporací, ústavů,

nadací a nadačních fondů, a ve sporech mezi obchodními korporacemi, jejich společníky nebo členy, jakož i mezi společníky nebo členy navzájem, vyplývají-li z účasti na obchodní korporaci.

7. Jak v odstavci 1. odůvodnění konstatováno, žalobce svou žalobu (jejíž obsah vymezuje předmět sporu, který je přitom určující pro stanovení věcné příslušnosti soudů ve sporném občanském soudním řízení – viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 3348/10), respektive svůj žalobní požadavek, odvíjí výlučně od existence příslušné dohody ze dne 14. 3. 2010, která podle žalobních tvrzení měla založit obligační právní vztah, v jehož rámci měla být žalobci poskytována druhou žalovanou (do 14. 4. 2014 vystupující pod obchodní firmou PUR – Tech s.r.o.) provize za vybudování příslušného obchodního vztahu, a to po dobu, po kterou bude probíhat spolupráce mezi dotčenými subjekty – obchodními společnostmi.
8. Okolnost, že by mezi uzavřením takové dohody a převodem obchodních podílů žalobce a jeho manželky v rámci druhé žalované byla jakákoliv souvislost, natož souvislost z hlediska § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř. relevantní, se z žalobních tvrzení nepodává; naopak, účastníci shodně jakoukoli souvislost mezi uvedenými skutečnostmi v rámci svých vyjádření k výzvě předkládajícího soudu vylučují.
9. S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozích dvou odstavcích (7. a 8.) odůvodnění je zřejmé, že v této věci byl předmět sporu žalobcem vylíčen z hlediska rozhodujících skutečností odlišně, než ve sporu, jehož se týká zrušovací usnesení příslušného odvolacího soudu č. j. 29 Co 30/2019-373; z uvedeného kasačního usnesení (viz zejména obsah odstavce 8. odůvodnění takového rozhodnutí) se totiž podává, že žalobce v souvisejícím sporu spojoval svůj nárok na peněžité plnění z dohody ze dne 14. 3. 2010 právě s vyrovnaním vyplývajícím z ukončení účasti (své a svojí manželky) v druhé žalované.
10. Jelikož žalobce v tomto řízení nespojuje příslušný žalobní požadavek s ukončením své účasti v druhé žalované, a naopak takovou souvislost - svou následnou argumentací ve prospěch závěru o věcné příslušnosti okresních soudů - popírá, lze uzavřít, že na posuzovanou věc nedopadá nejen předkládajícím soudem zmiňovaný § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., ale ani žádné jiné speciální ustanovení zákonné povahy, které by vylučovalo aplikaci § 9 odst. 1 o. s. ř. (jež pro sporné občanské soudní řízení zakládá obecně věcnou příslušnost okresních soudů jako soudů prvního stupně) a které by naopak zakládalo věcnou příslušnost soudů krajských.
11. Proto nadřízený soud rozhodl tak, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné okresní soudy (§ 104a odst. 2 poslední věta o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 17. února 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu

